

70. születésnapját ünnepelte

Hajnal János 1942-ben született Lovasberényben. Az általános iskola befejezése után, 1958-ban az akkori iparosítás hatására és apja segítségével fiatalkorúként felvették magkésztőnek a székesfehérvári Vas- és Fémöntődébe. Hamar kiderült érdeklődése az öntészet iránt, hiszen olyan mesterektől sajátíthatta el az öntőszakmát, mint Szalma Ferenc, Blazsur István. A munka mellett tett öntészetből szakmunkásvizsgát, és szerzett általános gépésztchnikus oklevelet 1969-ben. 1960-tól 1974-ig öntő formázóként dolgozott a vasöntés megszüntetése után már új néven működő Nehézfémöntődében. 1974-ben kinevezték a homokformaöntődébe művezetőnek. Ebben az időben 72 fő tartozott az irányítása alá, és három bronzöntési technológiát alkalmaztak.

Több köztéri alkotás öntészeti kivitelezésében vett részt, illetve irányította annak munkáit. Jelentős munkája pl. a székesfehérvári millenniumi emlékmű, a birkózók szobra Lausanneban, az Öntődei Múzeum panteonjának egyes mellszobrai, Fa Nándor vitorlásának tőkesúlya. Az öntőde vezetése igényes munkáját több alkalommal Kiváló Dolgozó címmel ismerte el. 1987-től négy társával gmk-t alapított könnyűfémöntésre. 1990-től egyéni vállalkozóként dolgozik saját műhelyében, ahol kokillaöntést végez.

1966-tól nős, felesége a közigazgatásban dolgozott. Mérnök fia, közgazdász lánya van, valamint öt unoka boldog nagyapja.

Sas István 1942. augusztus 16-án született Székesfehérváron. Az általános iskola befejezése után gépipari technikum felvételt nyert. A tanulmányok megkezdése előtti 10 hónapos üzemi gyakorlatát a Székesfehérvári Általános Mechani-

kai Gépgyárban töltötte. A technikus oklevél megszerzése után a Székesfehérvári Könnyűféműben kezdett dolgozni. Itt töltötte munkás éveit három műszakos, ill. folyamatos munkarendben a Prémű gyáregységben, az 1997-es kordedvezményes nyugdíjba vonulásáig. Volt csoportvezető, művezető, műszakvezető főművezető, majd az új szervezeti felépítésben előmunkás.

Az OMBKE-be 1962. január 1-jén lépett be. Egyesületi munkáért elismerő oklevelet kapott 1997-ben, OMBKE-plakettet 2005-ben, és 40 éves egyesületi tagságáért Sóltz Vilmos-emlékérmet.

Nős, két gyermeke, egy unokája van, fia is az alumíniumiparban dolgozik.

Nyugdíjas éveiben is részt vesz a székesfehérvári OMBKE-csoport tevékenységében, és hódol a régi hobijának, a kaktuszok tartásának.

Dr. Tóth Lajos Attila egy Hernádszentmiklósi faluban, Felsődobozán született 1942. június 19-én. 1960-ban érettségizett a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában. Mivel az érettségi után – református lelkész édesapja és középiskolája miatt – nem nyert felvételt felsőfokú intézménybe, ezért az akkori Lenin Kohászati Művekben kezdett dolgozni, mint vegyelemző.

Egyetemi tanulmányait a gyár ösztöndíjasaként kezdte meg 1962-ben a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán, ahol 1967-ben kapta kézhez vas- és fémkohómérnöki oklevelét.

Mérnöki tevékenységét a Lenin Kohászati Művekben kezdte, majd egy év után az egyetem Vaskohászati Tanszékére került, ahol a Magyar Tudományos Akadémia Kohászati Tanszéki Munkaközösségében mint tudományos segédmunkatárs, később mint tudományos munkatárs dolgozott.

Kezdetben az acélmetallurgia, majd a nyersvasmetallurgia és az ércelőkészítés szakterületén tevékenyke-

dett. 1991-ben szerezte meg a műszaki tudomány kandidátusa tudományos fokozatot, melynek alapján megkapta az egyetemi doktori, illetve a PhD-oklevelet. 1989-től egyetemi adjunktusként, 1992-től nyugdíjba vonulásáig, 2005-ig egyetemi docensként tevékenykedett. 1984 és 1986 között a Kohómérnöki Kar Dékáni Hivatalának, 1995 és 2003 között a Vaskohászati Tanszéknek volt a vezetője.

Oktatómunkája során a Vaskohászati és a Nyersvasmetallurgia gyakorlatait és előadásait, a Kohászati ismereteket, a Metallurgia alapjait, a Vasmetallurgia, a Ferroötvözetek metallurgiáját, a Vaskohászati anyag- és energiagazdálkodás, a Vaskohászati hulladékok hasznosítása című tantárgyakat oktatta. Részt vett a kar doktorandusz képzésében.

Szoros kapcsolatot tartott a hazai kohászati üzemek szakembereivel. Kutatási tevékenységéről, közös kutatásai eredményeiről kutatási zárójelentésekben, hazai és külföldi konferenciákon, szaklapokban számolt be. Szakmai ismereteit az aacheni, a duisburgi, a freiburgi, a leobeni, a kassai, az osztravai egyetemeken társtanárségein tett szakmai tanulmányútjain bővítette.

Tagja, illetve titkára volt a Magyar Tudományos Akadémia Metallurgiai Bizottságának és Kémiai Metallurgiai Albizottságának, a Miskolci Akadémiai Bizottság Kohászati Szakbizottságának, Metallurgiai Munkabizottságának. Az OMBKE Egyetemi Osztályának 1966-tól tagja.

Szakmai tevékenységét Miniszteri Dicsérettel, OMBKE Egyesületi Munkáért Plakettel, Péch Antal Emlékéremmel, Kiváló Oktató diplomával ismerték el. A 2001–2002. tanévben végzett kohómérnök hallgatók tiszteletbeli évfolyamtársukká választották.

Mint a Rotary Club Miskolc alapító tagja, 2000 és 2010 között jelentős részt vállalt a Fazola Henrik Nemzetközi Díszműkovácsverseny elindításában és szervezésében.

Nyugdíjas éveiben rendszeresen részt vesz az OMBKE és az egyetem szakmai rendezvényein. Szabadidejét kitölti családjával, feleségével, a Miskolcon élő és dolgozó két fiával, menyével és három unokájával.